

Сприяння злочину

— Ти хто така? — тремтячими губами прошепотів блідий хлопчик. Він стискав ковдру руками, тягнув її на себе, аж боліли нігті, хотів сховатися з головою, сподіваючись, що дівчинка йому лише ввижається. Так уже бувало: він просинався зі страхом, що в кімнаті хтось є, вкатувався щільніше в ковдру, забороняв собі дивитися в темряву, тремтів, але знову засинав, і все минало... Сьогодні забарився. Боявся, що як відвернеться, вона накинеться — і він уже не втече ні в сон, ні до вітальні. Треба кликати на поміч маму. І він би заволав, якби міг вичавити з себе бодай звук, але щось невідоме стисло йому горло. Він не міг промовити й слова, лише беззвучно розтуляв рота.

Хлопчик чіплявся за ковдру, підтискав коліна і дивився на незнайоме дівча, що якимось лихом опинилося в його кімнаті о другій ночі. Хлопчик бачив цифри на підсвіченому будильнику, він бачив стіну будинку і ліхтар у вікні за спиною гості, а завдяки світлу ліхтаря бачив мовчазну і похмуру її.

«Та це ж просто дівчисько...» — заспокоював себе, але щось підказувало йому, що очі брешуть. «Там за

стіною – мама!» – але це «щось» наказувало йому мовчати. Він зібрав усю свою волю й нарешті прохрипів:

– Ти хто така? – і зайда зойкнула. «Так і є, дівчисько», – притакнув собі хлопчик і відчув, що перестає боятися, дихається легше, а голосу повертається сила. Натомість він, здається, чимось злякав незнайомку. Очі непроханої гості розширювалися. Вона відступила на крок до вікна. Хлопчик уже геть посміливішав, відпустив ковдру і повторив:

– Я питаю, хто ти така і чого вдерлася до моєї кімнати?

І тут вона кинулася до хлопчика. Стрибнула на ліжку і, перш ніж він встиг отямитися, схопила за горло й почала стискати на шиї тонкі, але сильні пальці. Він намагався намацати щось важке, та лише хаотично молотив руками повітря. Хлопчикові очі мало не вискакували з орбіт, гострий біль розривав нутрощі. Він усе життя потім згадуватиме це жахіття в такій послідовності: її пальці, його німіч, її темний гіпнотичний погляд, ліхтарне світло з вулиці, гуля на її чолі, а потім – суцільна млосна темрява. Все. Більше він нічого, ніколи не зможе пригадати про ту ніч.

...Яра засапалася від бігу і страху, вона задихалася. Не думала про хлопця, якого довелося душити. Відрубавши людську дитину, прожогом вискочила з квартири, помчала вздовж сходових прольотів униз, дивом не впавши, і добігла до вхідних дверей, що вже відчиңилися. Вискочила надвір, а потім – це

сталося за лічені секунди – озирнулася й побачила, як фасадні металеві двері елітного будинку з кодовим замком та системою сигналізації, що тільки-но ладні були слухняно зачинитися, навпаки – прочинилися ширше, щоб з усього дуру грюкнути і видати злодійку. Коли до одвірка і до Яриного абсолютного фіаско лишалося сантиметрів п'ятнадцять, вона крикнула: «Вале!» – і Вісімдесят Перший прийняв це, обережно і тихо зачинивши свої двері.

А Яра вже бігла додому. Вона неслася по Саксаганського до перехрестя, потім ліворуч і в нічний сад, де наполохала якусь пташу, потім вискочила на бульвар і – дворами-дворами – нарешті опинилася на своїй вулиці. Вже бачила самотню готичну вежу на тлі нічного неба. «Добігти б до Першого... – благала вона, і зарікалася, і обіцяла: – Більше ніколи...» А далі все було, як завжди.

Підскочивши до Першого, вона боялась підняти голову. Сховавши потаємне за пазухою, Яра навалилася на червону хвіртку воріт. І хоча, залітаючи в двір, уже чула далеку, ненависну тужливу сопілку, звук якої посилювався, вона все ж на щось сподівалася. Відчула, як кам'яна сила смикнула її за ногу, і Яра вшелепалася обличчям у бетонний поріг, та їй досі хотілося вірити, що вони просто жартують, вони порегочуть із неї, але пустять у Дім! Лежачи на порозі, Яра встигла навіть відчинити двері Першого і почати рятівне: «Саль...». Але врятуватися не встигла.

* Виділені курсивом тут і далі слова дивись у словнику (стор. 320-324).

Її вже догори ногами піднімало в небо кам'яне створіння. Яра зажмурила очі, притиснула пакунок до грудей, щоб він не випав. Важить лише те, заради чого вона ризикувала життям, і якби не це, Яра б не втрималася й затулила вуха. Вона ненавиділа їхню музику, що звучала щоразу, як вони ворушилися, а тим більше коли літали. Ненавиділа виразний звук, із яким гігантські кажанячі крила билися об повітря. Ненавиділа їхні глузливі обличчя й червоні очі.

Монстр кинув її на поцинкований дах Першого. Дівчинка не втрималась і покотилася. Ліва тварюка вже була там, але навіть не встала, щоб урятувати, просто схопила за талію своїм довжелезним гидким хвостом і втримала її перед самим падінням з восьмого поверху.

Яра чекала, коли світ в очах припинить круговерть і, прийшовши до тями, побачила, що сидить на даху, між двох кам'яних демонів, які нерухомо дивилися на Золоті ворота. Повернувшись до Правого, чекаючи пояснень, але він не звертав на неї жодної уваги. Яра мовчки бісилася й далі їла очима Праву химеру: «Після півночі ти сміливий, так? Ти, потворо скам'яніла, ворушишся й на дах лізеш, коли ніхто тебе на бачить? Ти...» – Яра проковтнула ці зухвалі запитання. Мовчки бісилася... Не хотіла перша починати розмову, не хотіла взагалі зважати на Чатових на своєму шляху додому! Вона повертається додому! Має право! «Я повинна перед тобою звітуватися? Переб'єшся!» – взагалі-то вони були чоловічої статі, навіть мали підтвердження цього, але її чи не єдиною